

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **JUDr. Ing. M. A., LLM**, narozený X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Martinem Neumannem, advokátem,
sídlem Aloise Jiráka 1367/1, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem**,
sídlem Dlouhá 1/12, 400 85 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2022, č. j. 1 SIN 202/2022-3,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2022, č. j. 1 SIN 202/2022-3, a rozhodnutí Okresního státního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastupitelství v Teplicích ze dne 26. 8. 2022, č. j. SIN 9/2022-3, se **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2022, č. j. 1 SIN 202/2022-3, jímž bylo podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresního státního zastupitelství v Teplicích (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 26. 8. 2022, č. j. SIN 9/2022-3, kterým byla podle § 15 odst. 1 za použití § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 informačního zákona odmítnuta žalobcova žádost ze dne 16. 8. 2022 o poskytnutí informací, kterou požádal „o všechny informace z dozorových spisů (tedy celé dozorové spisy) ve věcech vedených Vámi pod sp. zn. 2 ZT 170/2021, 1 ZT 121/2021. Jde o dozorové spisy k vyšetřovacím spisům ve věcech vedených Policií ČR pod sp. zn. KRPU-15414/TČ-2021-050981 a KRPU-109759-15/TČ-2020-040981, kde jsem trestně stíhán.“ Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout mu vyžádané informace.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně zrekapituloval dosavadní průběh posuzovaného případu, přičemž uvedl, že žalovaný předmětnou žádost odmítl s poukazem na naplnění hypotézy § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 informačního zákona. Dle žalobce však nebyla ani jedna z hypotéz zmíněných ustanovení naplněna ke všem požadovaným informacím. Žalobce dále citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí k naplnění § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, přičemž k tomu zmínil, že jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení nebo týká-li se trestního stíhání, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení. Žalovaný pak dle názoru žalobce revidoval důvody, na kterých povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí nezaložil, když dané odmítnutí vystavěl na úvaze, že informaci o probíhajícím trestním řízení nelze (bez dalšího) vůbec poskytnout. Ostatně proto se žalobce domáhal v rámci odvolání přezkoumatelných úvah o tom, jak by poskytnutí požadované informace ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení. Konkrétně pak žalobce poukázal na úřední záznam dozoru státního zástupce povinného subjektu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 1 ZT 121/2021-41a, jako na jednu z informací, kterou získal omylem dozoru státního zástupce při nahlížení do konceptu policejního spisu, kterou požadoval poskytnout. Ani v napadeném rozhodnutí nicméně žalovaný nadepsané úvahy nepředestírá, resp. jím uvedená tvrzení jsou dle žalobce lichá, neboť v řízení před soudem je komunikace státního zástupce s policejním orgánem z přípravného řízení nevýznamná. Státní zástupce a policejní orgán přitom žádné právo na ochranu komunikace, jak je tomu naopak na straně obhajoby, nemá.
3. Následně žalobce citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí i ve vztahu k naplnění § 11 odst. 6 informačního zákona, přičemž uvedl, že žalovaný i zde revidoval důvody, na kterých bylo založeno prvostupňové rozhodnutí, neboť povinný subjekt v tomto ohledu toliko citoval samotné zákonné ustanovení a právní větu plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36. Povinný subjekt poté dle názoru žalobce zcela obrátil břemeno odůvodnění pro odepření informací dle informačního zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

tak, že povinný subjekt nemá přesvědčivě vykládat důvody pro odepření informací, ale žadatel má prokazovat, že se v jeho věci jedná o určitou výjimku z obecného zákazu poskytování informací. Povinný subjekt přitom vůbec nevyložil konkrétní důvody, proč požadované informace mohou vyvolat ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci přecházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy.

4. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný pro zamítnutí odvolání argumentoval naplněním předpokladu spočívajícího v ohrožení práv třetích osob poskytnutím informací ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona, což byl však důvod, na kterém povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí nezaložil.
5. Správní orgány pak dle žalobce vůbec nevypořádaly otázku možnosti poskytnout požadované informace alespoň částečně, tj. v rozsahu, ve kterém tomu zákonné důvody nebránily. K tomu žalobce zmínil listinu – úřední záznam ze dne 24. 9. 2021, č. j. 1 ZT 121/2021-41a, která nepochybně pod žádný z důvodů pro odepření poskytnutí informací uvedených správními orgány nespadá. Stejně tak dle žalobce nespadá pod takové důvody ani obal dozorového spisu s vyznačením všech písemností a úkonů ve věci. K tomu žalobce odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2021, č. j. 18 A 36/2021-54. Žalovaný měl též dle žalobce ignorovat právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, když závěry žalovaného ve věci vyznívají tak, že z dozorového spisu se dle informačního zákona neposkytují žádné informace.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu uvedl, že nerevidoval důvody uvedené v rozhodnutí povinného subjektu, ale tyto pouze rozvinul, přičemž nebylo třeba, aby důvody konstatované již povinným subjektem opakoval. Ochrana informací o probíhajícím trestním řízení, které jsou v daném případě současně také informacemi o činnosti orgánů činných v trestním řízení, pak má dle žalovaného širší význam a není omezena jen na jednotlivé trestní řízení. Povinný subjekt správně poukázal na povinnost zveřejnit poskytnuté informace, ovšem tím by byly informace, resp. přesné znění například interních pokynů státního zástupce policejnímu orgánu, zpřístupněny neomezenému okruhu zájemců a povinný subjekt by nad těmito informacemi ztratil kontrolu a jakoukoli možnost je chránit vzhledem k nutnosti informace tohoto druhu nejen poskytnout konkrétnímu žadateli, ale v důsledku toho i zveřejňovat neomezenému okruhu recipientů. Ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci zejména odhalovat trestnou činnost a stíhat v trestné činy by bylo logickým důsledkem takové praxe. Povinný subjekt ani žalovaný ovšem netvrdí, na rozdíl od interpretace důvodů jeho rozhodnutí ze strany žalobce, že informace o probíhajícím trestním řízení se neposkytují nikdy. Povinný subjekt citoval § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, avšak s vědomím, že i zmíněné informace lze poskytnout, nehrozí-li škodlivý následek v citovaném ustanovení uvedený. Ve vztahu k § 11 odst. 6 informačního zákona poté povinný subjekt nijak neobrátil „břemeno odůvodnění“, ani netvrdil, že žadatelé mají prokazovat, že v jejich případě jde o jakousi výjimku z obecného zákazu poskytování informací. Povinný subjekt takto jen vyjádřil názor, že se informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení odpovídající kritériím stanoveným v § 11 odst. 6 informačního zákona zásadně neposkytují. Z odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu dále plyne, že důvod pro výjimku z této zásady neshledal.
7. Podle žalovaného je pak namístě vzít v úvahu, že nerozhodoval primárně o žádosti o poskytnutí informací, ale o odvolání žalobce. Povinný subjekt přitom odmítl žádost mj. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

podle § 11 odst. 6 informačního zákona, přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na skutečnost, že citované ustanovení zná i důvod odepření informace spočívající v ohrožení práv třetích osob. Povinný subjekt zároveň v odůvodnění jeho rozhodnutí uvedl některé osoby, jejichž práva by poskytnutí a následné zveřejnění informace mohlo ohrozit (tj. poškození a další osoby zúčastněné na trestním řízení). Právě tyto osoby náleží mezi ony „třetí osoby“ podle § 11 odst. 6 informačního zákona. Žalovaný tedy v pozici odvolacího orgánu toliko rozvedl argumentaci povinného subjektu a vysvětlil úvahy, kterými se při posuzování odvolání řídil.

8. K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s možností poskytnout informace alespoň částečně, tento konstatoval, že takovou možnost žalobce povinnému subjektu formulací předmětu žádosti neumožnil. Formulace žádosti přitom byla věcí žadatele a povinnému subjektu nepřislušelo ji domýšlet nebo dotvářet. V řešeném případě žalobce požadoval celé spisy, ne jednotlivé informace ze spisů, přičemž až v žalobní argumentaci fakticky mění předmět své žádosti. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022, č. j. 3 A 138/2019-56, byť se netýkal přímo dozorového spisu, kde byl shledán za irrelevantní požadavek, aby povinný subjekt zvlášť odůvodňoval důvody neposkytnutí toho kterého konkrétního interního dokumentu, neboť by tím v rozporu se smyslem a účelem odmítnutí žádosti podle důvodů vymezených v § 11 informačního zákona předmětnou informaci již poskytl. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 6. 2022, č. j. 52 A 64/2021-81, s tím, že spisový přehled a obal dozorového spisu státního zastupitelství nepochybně mohou obsahovat údaje ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona nebo ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Spisový přehled dozorového spisu tedy může obsahovat přehled úkonů, které byly orgány činnými v trestním řízení v konkrétní věci učiněny, s uvedením konkrétních dat a poskytnout tak žadateli znalost fáze konkrétního trestního řízení, což může představovat důvod k odepření dílčích částí požadovaného dokumentu nebo i celého dokumentu dle § 11 odst. 6 nebo § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, pokud jsou v konkrétním případě naplněny podmínky uvedené v těchto ustanoveních.
9. Žalovaný poté zmínil, že žádost o poskytnutí spisu nebo i jen jeho podstatné části není žádostí o poskytnutí informace, ale žádostí o umožnění nahlížení do spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č.j. 8 As 51/2019-39). Nahlížení do dozorových spisů současně žádný procesní předpis neupravuje – pouze kancelářský řád státního zastupitelství. To ovšem neznamená, že státní zastupitelství je povinno nahlížení do dozorového spisu umožnit (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, a ze dne 26. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 54/05). Ústavní soud přitom už dříve dozorové spisy státního zastupitelství charakterizoval jako vnitřní pracovní pomůcky uvedených orgánů činných v trestním řízení a dále jako interní podklady, které slouží státnímu zástupci k usměrňování postupu ve vyšetřování, a nikoliv důkazy, které by byly či mohly být součástí spisu, na jehož základě bude v trestní věci stěžovatele rozhodnuto. Ústavní soud výslovně konstatoval, že státní zastupitelství nepochybila, pokud neumožnila stěžovateli nahlédnout do dozorového spisu; stěžovatel tím nebyl zkrácen na svém právu na obhajobu ani na jiných tvrzených právech.
10. Žalovaný tak vyhodnotil, že nemá-li právo nahlížení do dozorových spisů ani obviněný jako osoba, jejíž právní sféry se příslušná věc bezprostředně týká, není důvod, aby takové právo měly jiné osoby (žadatelé o informace). V projednávané věci je pak žadatel o informace sám trestně stíhán a podáním předmětné žádosti o informace tak „obchází“ skutečnost, že jako obviněný není oprávněn nahlížení do dozorových spisů státního zastupitelství.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

11. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce nejdříve podal žalobu, přičemž tato napadla jinému, než aktuálně rozhodujícímu, senátu krajského soudu. K výzvě soudu však nezaplatil soudní poplatek, a původní řízení tak bylo zastaveno. Vzápětí nicméně podal žalobu opětovně a soudní poplatek již zaplatil. Žalovaný v takovém postupu žalobce spatřuje zjevné zneužití práva, když si žalobce v podstatě vybral senát, který bude o jeho žalobě rozhodovat.

Replika žalobce

12. V podané replice žalobce k možnosti částečného poskytnutí informací nejprve uvedl, že požadoval všechny informace z dozorových spisů. To však neznamenal, že kdyby byly dány důvody pro odepření poskytnutí jen části takových informací, nebylo by možno žádosti ve zbytku vyhovět. Dále žalobce uvedl, že judikáty, na které odkázal žalovaný, považuje za nepřiléhavé, neboť se v nyní posuzované věci žadatel jasně dožadoval samotného obsahu všech informací. Poskytování informací z dozorového spisu státního zastupitelství, z něhož žalobce informace požaduje, pak nemá žádnou ucelenou právní úpravu pro poskytování informací, na rozdíl od systému ETŘ. V usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, pak bylo právo na informace posuzováno optikou práva na obhajobu, pro jehož výkon poskytnutí informací z dozorového spisu není třeba. Žalobce však již v žádosti o poskytnutí informace uváděl, že dozorující státní zástupce nevykonával k jeho újmě řádně dozor, pročez chtěl vědět, v jakém rozsahu jej vykonával a zda vůbec. Nejednalo se tedy o výkon jeho práva na obhajobu.
13. Žalobce též upozornil na dikci § 140 odst. 2 věta druhá pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 25. 10. 2004, č. 1 SL 911/2003, a návod k vedení dozorového spisu obsažený v příloze č. 2 nadepsaného pokynu ve vzoru č. 33. Z jejich obsahu poté dovodil, že tvrzení povinného subjektu, že logickým důsledkem poskytnutí žalobcem požadovaných informací by bylo ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci zejména odhalovat trestnou činnost a stíhat trestné činy, bez dalšího nebylo opodstatněné. Obsahem dozorového spisu jsou totiž i informace, které takový potenciál nepochybně nemají. V tomto případě se dle žalobce jedná např. o úřední záznam státního zástupce č. j. 1 ZT 121/2021-41a o nahlédnutí do spisu ze dne 24. 9. 2021.
14. K tomu žalobce nad rámec tvrzení obsažených v žalobě doplnil, že sám žalovaný z podnětu žalobce v rámci dohledu nad činností nižšího státního zastupitelství dospěl k závěru, že dozorující státní zástupce porušil své povinnosti, když mj. umožnil nahlédnutí do spisu neoprávněné osobě. Ne všechna žalobcem odkazovaná pochybení dozorujícího státního zástupce pak jsou (mohou být) projevem v dozorovém spise, nicméně určité skutečnosti jsou dle žalobce (jen) z dozorového spisu zřejmé. Jestliže tedy má mít občan možnost efektivní kontroly mj. i činnosti státního zastupitelství, která spočívá ve výkonu dozoru nad zákonností přípravného řízení trestního, pak dle žalobce rozhodně není namístě k vylukám podle informačního zákona přistupovat extenzivně.
15. K tvrzení žalovaného stran procesního postupu žalobce, který si měl nezaplacením soudního poplatku v řízení s totožným předmětem vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 15/2022 a následným podáním žaloby v této věci v podstatě vybrat senát, který bude o jeho žalobě rozhodovat, žalobce uvedl, že v obou věcech měl (má) rozhodovat týž senát ve stejném složení členů.

Posouzení věci soudem

1. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

2. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
3. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
4. Předně pokud jde o tvrzení žalobce, že se žalovaný ve svém vypořádání předmětné věci neomezil toliko na hodnocení příslušného právního posouzení povinného subjektu, resp. že „revidoval“ důvody, na kterých bylo prvostupňové rozhodnutí založeno, a že právní posouzení povinného subjektu sám rozšířil, pak soud uvádí, že v postupu žalovaného v tomto ohledu neshledal vady. Nutno k tomu zdůraznit, že právní úprava odvolání ve správním řízení (§ 81 a násl. správního řádu) je vybudována na principu neúplné apelace. To vyplývá jednak z úpravy obsažené v § 89 odst. 2 správního řádu, podle které odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu v odvolání uplatněných námitek, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem, a jednak ze způsobů, kterými může odvolací správní orgán o podaném odvolání rozhodnout – viz § 90 odst. 1 a 5 správního řádu.
5. Za takové situace však nelze trvat na tom, že by odůvodnění rozhodnutí o odvolání mělo být omezeno pouze na posouzení zákonnosti, eventuálně i správnosti odvoláním napadeného rozhodnutí na tzv. „binární škále“, neboť takové omezení by neumožňovalo odvolacímu správnímu orgánu splnit jeho zákonné povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti je přiléhavým poukázat i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je úkolem odvolacího orgánu zejména reagovat na odvolací námitky, přičemž je též třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval formou právní věty ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu, je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek.“ Možno upozornit také na právní větu plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, že „[n]ejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

a je správné“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, a ze dne 30. 1. 2023, č. j. 8 As 97/2021-42).

6. V nyní řešené věci dle hodnocení soudu ke změně rozhodnutí povinného subjektu nedošlo, neboť to bylo žalovaným potvrzeno při současném zamítnutí odvolání podaného žalobcem (§ 90 odst. 5 správního řádu). Soud zároveň neshledal, že by se samotné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí míjelo s důvody, pro které žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobce potvrdil. V této části žalobní argumentace lze tedy s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřít, že toliko tím, že žalovaný v reakci na odvolací důvody žalobce doplnil v napadeném rozhodnutí úvahy povinného subjektu, které ostatně úvodem odůvodnění předmětného rozhodnutí též zrekapituloval, nemohlo dojít k porušení práv žalobce.
7. Dále je nutno poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, a ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 173/2021-73, ve kterých bylo konstatováno, že ve vztahu k dozorovému spisu neexistuje komplexní právní úprava nahlížení do tohoto druhu spisu, resp. přesněji řečeno, v rámci trestního řízení neexistuje nástroj, který by nahlížení do dozorového spisu státního zástupce umožňoval. Je nepochybné, že při vedení dozorového spisu státní zástupce vystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, nikoliv v pozici orgánu veřejné správy. Poskytování informací vztahujících se k působnosti státního zástupce jakožto státního orgánu moci výkonné však rozhodně nelze označit za postup v trestním řízení, jehož účelem je náležité zjištění trestných činů a spravedlivé potrestání jejich pachatelů (§ 1 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“)), přestože se požadované informace postupů orgánů činných v trestním řízení dotýkají. Žádost o informace z dozorového spisu je tak nutné vyřídit v režimu informačního zákona s tím, že povinný subjekt musí zvážit, zda a v jakém rozsahu se uplatní příslušná zákonná omezení práva na poskytnutí informace [§ 8a a násl. trestního řádu a § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 informačního zákona]. Soudu pak přísluší posouzení zákonnosti uplatnění tohoto omezení.
8. Nejvyšší správní soud současně v rozsudku ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, shrnul, že „[p]odrobnosti vedení dozorového spisu upravuje pokyn obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 25. 10. 2004, č. 7/2004, jímž se vydává kancelářský řád státního zastupitelství. Dozorový spis slouží k dokumentaci dozoru nad trestním stíháním a účasti státního zástupce v prvním stupni trestního řízení, poskytuje přehled o průběhu trestního stíhání od nápadu věci až po její skončení. Dozorový spis obsahuje kromě rozhodnutí a opatření státního zástupce a dalších písemností dokumentujících výkon jeho dozoru, též stejnopisy nebo kopie protokolů o výsledku obviněného a nejdůležitějších svědků, klíčových znaleckých posudků, protokolů o hlavním líčení (jsou-li v řízení před soudem vyhotovovány) a soudních rozhodnutí (viz § 140 odst. 1 a 2 kancelářského řádu státního zastupitelství). Dozorový spis se vede paralelně s trestním spisem, nicméně, jak bylo zmíněno již výše, nevztahuje se na něj režim nahlížení do spisu ve smyslu § 65 trestního řádu. Jak potvrzují i komentáře k trestnímu řádu, pod „spisy“ ve smyslu § 65 trestního řádu nelze podřazovat tzv. dozorové spisy státního zástupce, a proto se na ně nevztahuje právo nahlížet do spisů (viz Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář. I. díl. 6. vyd. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 442). (...) Lze tedy předpokládat, že na poskytnutí informací z dozorového spisu bude nutné uplatnit různá omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím (ve vazbě na zachování účelu trestního řízení).“ (...) Nelze dokonce ani vyloučit, že by se na informaci požadovanou z dozorového spisu vztahovalo více zákonných omezení zároveň.“
9. Podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. Dle odst. 6 téhož ustanovení neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

10. Dle § 12 informačního zákona dále platí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.
11. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
12. Konkrétními hledisky použitelnosti § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119, ve kterém dospěl k závěru, že *„[z]ásadním hlediskem pro rozhodnutí povinného orgánu o odepření informace podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je probíhající trestní řízení v užším smyslu, tj. zpravidla trestní stíhání konkrétní osoby končící právní mocí rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Jedná-li se o žádost o informaci týkající se dalších fází trestního řízení, povinný subjekt v rámci své diskreční pravomoci uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen nebo ohrožen účel trestního řízení vycházející ze smyslu základního práva jednotlivce na informace o činnosti veřejné moci a ze zásady restriktivního výkladu omezení ústavně zaručených práv; pouze v případě, že by poskytnutím informace o těchto procesech mohl být účel trestního řízení zmařen, odepře povinný subjekt informaci s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) citovaného zákona.“* V rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, poté Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, vyslovil, že *„[ú]stavně konformní cestou je taková interpretace § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona ve spojení s § 8a odst. 1 a 2 trestního řádu, která připustí dle okolností poskytnutí informace o probíhajícím trestním řízení tam, kde neposkytnutí informace nebude možno odůvodnit naléhavou společenskou potřebou. Bude proto vždy na zvážení povinného subjektu, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Takovouto naléhavou společenskou potřebou pravidelně bude role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů, případně ochrana práv a svobod druhých (např. obětí trestného činu). Tyto důvody jsou vedle dalších ustanovení informačního zákona v zákonné rovině zachyceny rovněž v § 8a trestního řádu.“*
13. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, uvedl, že § 11 odst. 6 informačního zákona *„vylučuje poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení bez ohledu na to, zda se týkají probíhajícího, ukončeného nebo dokonce nezahájeného trestního řízení. Předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mimo jiné ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. Tento důvod bezpochyby patří mezi legitimní důvody omezující právo na informace podle čl. 17 odst. 4 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36). Rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

informace však musí být v tomto směru náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy. Cílem a účelem trestního řízení je, aby byla náležitě zjištěna trestná činnost a pachatelé trestných činů byli podle zákona spravedlivě potrestáni. Smysl výluky z poskytování informací lze spatřovat v tom, aby poskytnutím informací nemohlo dojít k narušení, zmaření či ohrožení objasňování skutečností důležitých pro trestní řízení. Tato výluka tedy není samoučelná, neboť souvisí s veřejným zájmem na naplnění účelu trestního řízení, kterým je řádné prošetření skutku naplňujícího znaky trestného činu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009-63). Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, ve vztahu k ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona. (...) Nelze totiž odhlédnout od toho, že poskytnutím informace dle informačního zákona dochází fakticky k jejímu zveřejnění. Omezení práva na informace z probíhajícího trestního řízení, zejména v jeho přípravné fázi, bude přitom spíše pravidlem než výjimkou. V případě poskytnutí informací v režimu informačního zákona v průběhu přípravného řízení by žadatel disponoval informacemi o takových skutečnostech, s nimiž v probíhajícím trestním řízení nebyla z důvodu možného ohrožení objasnění a vyšetření věci seznámena ani osoba trestně stíhaná. To by vedlo k absurdním důsledkům, které by se míjely s posláním práva na informace jako politického práva (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 18/2009-63 ze dne 14. 9. 2009). Poskytování informací v režimu informačního zákona tedy nesmí obcházet omezení vyplývající z podstaty samotného trestního řízení. Na druhou stranu není důvodu neposkytnout informace o nepravomocném rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení tam, kde podobná naléhavá potřeba shledána nebude.“

14. Konečně v rozsudku ze dne 9. 12. 2021, č. j. 6 As 215/2021-28, Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše citované konstatoval, že „*důvody pro odepření požadované informace uvedené v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím se mohou vzájemně překrývat, resp. vzájemně se nevylučují. Pokud mohla být informace odeprána podle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, nemá valného smyslu zabývat se tím, zda mohla být odeprána i podle jiného ustanovení, např. právě podle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.*“
15. V každém případě nicméně platí, že rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace musí být v nadepsaném směru - tj. stran aplikace § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 informačního zákona, náležitě odůvodněné tak, aby z něj bylo možné seznat, jaké zájmy by byly poskytnutím informace ohroženy, resp. v něm musí být konkrétně a srozumitelně vyjádřeno prokazatelně existující (nikoliv pouze hypotetické) ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly (srov. např. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021-26, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 As 5/2018-88). K tomu lze upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 40/2021-20, v němž bylo v souvislosti s výše popsány ustanoveními informačního zákona vyhodnoceno, že „*Nejvyšší správní soud na jednu stranu uznává, že v případě odůvodnění neposkytnutí informací je nutné počítat s vyšší mírou obecnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48). Nelze však dospět k takové míře obecnosti, že odůvodnění obsahuje toliko povšechné úvahy nad povahou požadovaných dokumentů a proč je obecně nelze poskytovat. Povinný subjekt naopak musí uvést konkrétní důvody, proč v projednávaném případě informaci poskytnout nelze a které okolnosti zapříčiňují, že je zde dána naléhavá společenská potřeba nezmařit ani neohrozit účel trestního řízení. Takové odůvodnění se ovšem nerovná faktickému poskytnutí požadovaných informací (...). V odůvodnění musí uvést, a to i ve vyšší míře obecnosti, které okolnosti brání zveřejnění informace. Příklad lze nalézt dokonce v textu kasační stížnosti stěžovatele, kde již pro odepření poskytl konkrétnější důvody, tedy že požadovaný dokument obsahuje výslovně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z*

vyjmenované operativně pátrací úkony a vyjmenovává některé osoby, kterých se týkaly. Jedná se o důvod, který se konkrétně vztahuje k požadovanému dokumentu, ale není natolik konkrétní, aby požadovanou informaci poskytl. Tyto operativně pátrací úkony do podrobnosti nepopisuje, ani nevyjmenovává konkrétní osoby, kterých se týkají – to už by představovalo faktické poskytnutí této části informace. Závěr o tom, jestli je takový důvod přiléhavý, si následně může udělat soud, který porovná takto konkretizované závěry s obsahem požadované informace.“ Jestliže tedy povinný subjekt odpírá žadateli informace s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) či § 11 odst. 6 informačního zákona, musí vyložit, v čem konkrétně spatřuje naplnění podmínek zakotvených v těchto ustanoveních, tedy uvést, jaké skutečnosti odůvodnily odepření požadovaných informací a z jakých důvodů by jejich poskytnutím došlo k ohrožení stanovených práv a zájmů (srov. Jelínková, J., Tuháček, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář*. 2. Vydání, Wolters Kluwer, Praha: 2019, k § 11).

16. V tomto ohledu soud v nyní projednávaném případě považuje vydaná rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného za nedostatečná, a to právě pro jejich obecnost bez vazby na konkrétní věc. Ve vydaných rozhodnutích totiž dle hodnocení soudu nejsou specifikovány (samozřejmě v odpovídající míře obecnosti) skutečnosti odůvodňující odepření požadovaných informací a není z nich patrná existence skutečného rizika ohrožení schopnosti orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly, resp. ohrožení stanovených práv a zájmů. Opomenout přitom nelze již zmíněný charakter požadované informace – „*všechny informace z dozorových spisů (tedy celé dozorové spisy) ve věcech vedených Vámi pod sp. zn. 2 ZT 170/2021, 1 ZT 121/2021*“. V této souvislosti zdejší soud dodává, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze žádost o informace odmítnout jako celek jen z toho důvodu, že část požadovaných informací nemá být vydána (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49, nebo ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 189/2014-37). Výjimkou by byla pouze situace, pokud by z požadované informace nebylo vůbec možné chráněné informace vyloučit a poskytnout informace zbývající – v takovém případě je namíste žádost odmítnout jako celek a v odmítavém rozhodnutí vysvětlit, z jakého důvodu nebylo možné poskytnout informaci jako celek. Musí se však jednat o absolutní technickou nemožnost oddělení příslušných informací; jde-li pouze o „pracnost“ či o technickou náročnost, důvod pro odmítnutí žádosti jako celku (tj. pro neposkytnutí informace jako celku) splněn není (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání, C. H. Beck, Praha: 2016, k § 12). Odkázat lze v tomto ohledu též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 7 As 369/2018-32, kde bylo uvedeno, že „*pokud žádost o poskytnutí informací směřuje k poskytnutí listiny (nosiče informace), pak takto formulovanou žádost lze považovat za přípustnou s tím, že žadatel se de facto domáhá poskytnutí veškerých informací v dokumentu zachycených (viz rozsudek ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67, č. 1627/2008 Sb. NSS). V takové situaci jsou povinné subjekty vždy povinny zkoumat, zda lze poskytnout žadateli alespoň části požadovaných informací (dokumentů). K tomu viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2010, č. j. 4 As 13/2010-75, ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014-37.*“ Stejně tak je možné zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021-26, ve kterém bylo uvedeno, že „*[l]ze tedy uzavřít, že s ohledem na obsah požadovaných dokumentů a zdrojů, z nichž vychází, nelze vyloučit, že obsahují i informace podřaditelné pod výluky dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je však zřejmé, že pod danou výlukou nebylo bez dalšího možné podřadit požadované dokumenty (závěrečnou zprávu) jako celek. Pokud tedy povinný subjekt chtěl žádost odmítnout, bylo na něm, aby identifikoval pasáže (části) naplňující shora vymezené podmínky aplikace této zákonné informační výluky a konkrétně a srozumitelně ve vztahu k daným pasážím (částem) vyložil, jak*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

by jejich poskytnutí tyto podmínky mohlo naplnit (tedy především jak by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení plnit své úkoly). Takto však v nyní posuzované věci povinný subjekt nepostupoval a na základě spíše jen obecných (paušálních) závěrů odmítl poskytnout v zásadě celý obsah požadovaného dokumentu.“

17. Povinný subjekt přitom v posuzované věci předmětnou žádost žalobce odmítl v celém rozsahu (tzv. *en bloc*) podle § 15 odst. 1 za použití § 11 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 6 informačního zákona. K samotné aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poukázal na vazbu tohoto ustanovení s § 8a trestního řádu, který se týká poskytování informací z trestního řízení (resp. dané ustanovení trestního řádu citoval). Na tomto základě následně konstatoval, že pokud by požadované informace poskytl, došlo by k porušení minimálně výše uvedených ustanovení informačního zákona a trestního řádu. Dále povinný subjekt povšechně zmínil, že možné ohrožení objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení platí tím spíše, pokud by měly být takové informace poskytnuty přímo obviněnému, neboť dozorové spisy „ze své podstaty obsahují mimo jiné i komunikaci mezi policejním orgánem a státním zástupcem, pokyny státního zástupce vůči policejnímu orgánu směřující k objasnění věci, plány prověřování či vyšetřování apod., které jsou neveřejné a jejich poskytnutí by bylo z hlediska trestního řízení minimálně netaktické. Na druhou stranu skutečnost, že takovéto informace z trestního řízení nejsou poskytovány, chrání i samotného obviněného.“ K tomu doplnil, že v rámci poskytování informací podle informačního zákona obviněný nemá žádné zvláštní postavení a „pokud by takové informace byly poskytovány obviněným, musely by být stejným způsobem poskytnuty komukoliv, kdo by o ně podle InfZ požádal, tedy i osobám, které mají protichůdné zájmy a mohly by je následně proti obviněnému použít, stejně tak by musely být na základě žádosti poskytnuty například i zástupcům hromadných sdělovacích prostředků apod.“, přičemž uzavřel, že „přitom konkrétně ve výše uvedených trestních věcech by, s ohledem na jejich charakter, ztotožnění obviněného, poškozených a dalších osob zúčastněných na trestním řízení nezabránila ani případná anonymizace osobních údajů.“ Povinný subjekt též uvedl, že se na tzv. dozorové spisy právo nahlížet do spisů ve smyslu § 65 trestního řádu nevztahuje. V návaznosti na výše rekapitulované tak povinný subjekt bez bližší konkretizace vyslovil, že „je zřejmé, že v rámci tzv. přípravného řízení lze poskytování informací dle informačního zákona uplatnit pouze ve velmi omezené míře.“ Poté povinný subjekt citoval § 11 odst. 6 informačního zákona s obecným tvrzením, že předpokladem odepření informací je skutečnost, že by poskytnutím informace mohla být mj. ohrožena schopnost orgánů činných v trestním řízení vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost. K tomu povinný subjekt doplnil odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2014, č. j. 8 As 114/2013-36, a uvedl, že „v případě nyní posuzované žádosti nelze dovodit, že by se mělo jednat o výjimku z pravidla, že kvalifikované informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení se ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona neposkytují. Je nade vše pochybnost, že nelze poskytování informací veřejnosti nadřadit nad zájem na řádném výkonu stěžejní působnosti státního zastupitelství v trestním řízení.“
18. Žalovaný poté v napadeném rozhodnutí obsáhle zrekapituloval obsah prvostupňového rozhodnutí, přičemž v návaznosti na odvolací námitky pouze doplnil, že po povinném subjektu nelze požadovat naprosto konkrétní sdělení, jak a u které z obsažených listin by eventuálně hrozilo prozrazení totožnosti či jiné riziko, neboť tím by vlastně došlo ke zmínění oněch informací, které jsou k tomu způsobilé. Poté bez dalšího uvedl, že případným poskytnutím požadovaných informací by mohlo dojít také k naprostému narušení principu rovnosti stran v řízení před soudem a v důsledku toho též k ohrožení samotného smyslu trestního řízení, „eventuálně by mohlo dojít také k ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet tr. činnosti, vyhledávat nebo odhalovat tr. činnost, stíhat tr. činy nebo zajišťovat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

veřejný pořádek a bezpečnost ČR ve smyslu § 11 odst. 6 informačního zákona.“ Následně žalovaný obecně doplnil, že konkrétních variant způsobů a prostředků k odhalení trestné činnosti existuje celá řada, přičemž nikoliv všechny jsou veřejně běžně známé a není zájmem povinného subjektu a žalovaného tyto postupy pravidelně publikovat, a potenciálně tak snižovat jejich efektivitu. Zveřejňování kompletních informací o procesním postupu v určité trestní věci, které mohou být obsaženy právě v meritorních rozhodnutích, ale především v pokynech, přípisech státního zástupce při jeho komunikaci s policejním orgánem, jsou pak dle žalovaného hypoteticky způsobilé ohrozit schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy. Dle žalovaného poté důvod odmítnutí dle § 11 odst. 6 informačního zákona směřuje vůči obecnému ohrožení schopnosti orgánů veřejné moci předcházet, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, tedy ke snížení efektivit nástrojů užívaných orgány veřejné moci obecně. Povinný subjekt přitom dle žalovaného dovedl existenci obou alternativních podmínek pro neposkytnutí informace, tedy že by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob i schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky. Žalovaný se tak se závěrem povinného subjektu ztotožnil.

19. V kontextu veškerých dříve popsanych skutečností tak zdejší soud v posuzovaném případě uvádí, že jakkoliv je jisté třeba respektovat legitimní zájem orgánů činných v trestním řízení na tom, aby nebyly nuceny při odůvodnění rozhodnutí, kterým jakožto povinné subjekty odmítají poskytnout informace podle informačního zákona, zacházet do takových podrobností, že by požadované informace fakticky poskytly, žadateli by měly být z odůvodnění jejich rozhodnutí zjevné potřebné okolnosti, na základě kterých bylo poskytnutí informace odmítnuto. Jinak řečeno skutečnosti, kterými je odepření požadovaných informací odůvodněno, by měly být ve smyslu shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí vymezeny alespoň typově a se seznatelnou vazbou na projednávaný případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 2 As 40/2021-20). Pouhý obecný a příkladný (resp. komentářový) výčet, popř. povšechný popis teoreticky možných situací ve vztahu k poskytování informací z dozorových spisů státního zástupce, nadto bez zjevného zkoumání, zda lze poskytnout žadateli alespoň část požadovaných informací, jakož i bez jakékoliv zřejmé vazby na danou (konkrétní) věc (či tu kterou její část), jak učinili povinný subjekt a žalovaný v nyní řešeném případě, tedy dle soudu obstát nemůže. Ostatně ani samotná dotčená trestní řízení nebyla v namítaných rozhodnutích (a rovněž ani v předloženém správním spisu) nijak blíže vymezena. Bez uvedení odpovídajících skutečností jsou tak dříve rekapitulované pouze obecné úvahy (resp. teoretická východiska) povinného subjektu a žalovaného toliko „zcela univerzálním odůvodněním“, na základě kterého nicméně nelze vůbec dospět k závěru o možném konkrétním ohrožení stanovených práv a zájmů v dané věci, jak vyžaduje nadepsaná judikatura Nejvyššího správního soudu.
20. Soud na základě výše uvedeného podotýká, že v každém konkrétním případě, kdy je žadateli odepíráno poskytnutí informací s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) nebo § 11 odst. 6 informačního zákona, je tedy nutné se v odůvodnění rozhodnutí o žádosti vypořádat s tím, zda skutečně požadovaný dokument obsahuje informaci nebo informace, které se týkají předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku a zda by jejich poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci působit tak, jak je uvedeno v § 11 odst. 6 informačního zákona nebo zda obsahuje informace o probíhajícím trestním řízení nebo týkající se trestního řízení a jejich poskytnutí by ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

smyslu § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Pokud povinný subjekt dospěje k závěru, že požadovaný dokument (či jeho část) obsahuje informace spojené s takovouto hrozbou, musí i s ohledem na jiné veřejné zájmy na straně žadatele řádně odůvodnit, proč je jejich odepření nezbytné. Soud by pak měl mít v rámci soudního přezkumu možnost po seznámení se s předloženou spisovou dokumentací a vydanými rozhodnutími tyto skutečnosti ověřit a posoudit zákonnost poskytnutého odůvodnění vedoucího k odepření požadovaných informací. K tomu soud považuje za vhodné na tomto místě znovu připomenout, že pokud celý požadovaný dokument obsahuje informace podle § 11 odst. 4 písm. a) či § 11 odst. 6 informačního zákona, je samozřejmě namístě odeprít žadateli poskytnutí celého dokumentu. Jestliže však požadovaný dokument v některé jeho části takové informace neobsahuje a není jiného zákonného důvodu pro odepření poskytnutí této části dokumentu, resp. informací v této části uvedených, pak je povinný subjekt zásadně povinen tyto informace žadateli poskytnout, tj. poskytnout dokument žadateli částečně nebo požadované informace poskytnout jinak (srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20).

21. Pouze pro úplnost soud nad rámec již uvedeného k tvrzení uplatněnému žalovaným až ve vyjádření k žalobě, že v daném případě žalobce požadoval celé spisy, ne jednotlivé informace ze spisů, uvádí, že se jedná o nepřiléhavou argumentaci, neboť žalobce výslovně požádal o „*všechny informace z dozorových spisů (tedy celé dozorové spisy) ve věcech vedených Vámi pod sp. zn. 2 ZT 170/2021, 1 ZT 121/2021*“, přičemž bylo na základě takto formulované žádosti ve smyslu již dříve citované judikatury Nejvyššího správního soudu třeba zkoumat, zda lze poskytnout žadateli alespoň části požadovaných informací (dokumentů). Pokud dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, a zmínil, že žádost o poskytnutí spisu nebo i jen jeho podstatné části není žádostí o poskytnutí informace, ale žádostí o umožnění nahlízet do spisu, soud k tomu uvádí, že toto hodnocení vůbec neodpovídá odůvodnění namítaných rozhodnutí (tj. důvodům, na kterých povinný subjekt a žalovaný stavěli odmítnutí požadovaných informací). K těmto svým způsobem opožděným a až následným úvahám žalovaného je zároveň soud nucen zdůraznit, že nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě – tj. v řízení před soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, nebo ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011-60). Navíc se žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu konkrétně týkal žádosti stěžovatele, ze které vyplýval jasný záměr zjistit neurčitý okruh informací ze správního spisu, což je však vyhrazeno institutu nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. V této souvislosti nicméně nelze pominout fakt, že ve vztahu k dozorovému spisu neexistuje komplexní právní úprava nahlížení do tohoto druhu spisu. Žádost o informace z dozorového spisu je tedy nutné vyřídit v režimu informačního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011-79, a ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 173/2021-73). Rovněž tak je možno k odkazu žalovaného na usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2012, č. j. 2 As 51/2012-14, v němž bylo vysloveno, že „*[p]okud stěžovatel oponuje argumentaci krajského soudu, který na podporu svých závěrů citoval z usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 1954/11, lze mu dát za pravdu v tom, že se zde Ústavní soud primárně zabýval právem nahlížení do spisů podle § 65 trestního řádu a zde uvedené závěry tak nejsou pro případ poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím přílehlivé. Jak ostatně připomněl zdejší soud již v rozsudku o první kasační stížnosti v této věci, nahlížení do trestního spisu podle uvedeného ustanovení trestního řádu splňuje požadavek komplexnosti úpravy, a proto se v této části jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, což*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

znamená, že pro případy nablížení do spisů se tento zákon nepoužije (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-104, publ. pod č. 2241/2011 Sb. NSS). Poskytování informací z dozorového spisu státního zástupce nelze podřadit pod uvedenou komplexní úpravu nablížení do spisů (...).“

22. Jedná-li se poté o žalobcem v replice tvrzené okolnosti, že sám žalovaný z podnětu žalobce v rámci dohledu nad činností nižšího státního zastupitelství dospěl k závěru, že dozorující státní zástupce porušil své povinnosti, přičemž žalobce tato porušení též obsáhle popsal, zdejší soud uvádí, že touto argumentací není oprávněn se v řešeném případě zabývat, neboť tyto okolnosti jdou zjevně nad rámec předmětu daného řízení, a tedy přezkumné pravomoci soudu. V této souvislosti pak soud pro zjevnou nadbytečnost podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování vyrozuměními krajského státního zastupitelství o výsledku vykonaného dohledu v trestním řízení žalobce a spol. jako obviněných ze dne 15. 6. 2022, č. j. 1 KZT 195/2022-23, ze dne 7. 7. 2022, č. j. 1 KZT 228/2022-29, ze dne 8. 12. 2022, č. j. 1 KZT 228/2022-54 a ze dne 27. 12. 2022, č. j. 1 KZT 195/2022-47, neboť tyto listiny [tj. výsledky instančního dohledu ve smyslu zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“)], jak plyne již z výše popsaného, přímo nesouvisí s předmětem tohoto řízení.
23. K dále navrženým důkazům listinami – konkrétně napadeným a prvostupňovým rozhodnutím, odvoláním žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu a úředním záznamem státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 24. 9. 2021, č. j. 1 ZT 121/2021-41a, které jsou obsahem správního spisu, pak zdejší soud upozorňuje, že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) tudíž nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
24. Závěrem pak soud k poznámce žalovaného stran zjevného zneužití práva žalobcem v řízení před soudem, kdy si měl žalobce nezaplacením soudního poplatku k původnímu podání předmětné žaloby v podstatě vybrat senát, který bude o jeho žalobě rozhodovat, poukazuje na bod 6. větu první komentáře ke správnímu úseku Rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro rok 2022, že se věc v případě pozitivní lustrace žalobce přidělí tomu soudci (referentovi), který ve věci žalobce již dříve rozhodoval, a to do soudního oddělení, které ve věci naposledy jednalo a rozhodovalo. Poukázal-li tedy žalovaný svojí argumentací fakticky na dřívější věc žalobce vedenou zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 15/2022, kde bylo řízení o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku za žalobu, nutno k tomu konstatovat, že nyní projednávaný případ byl přidělen plně v souladu s nadepsaným ustanovením rozvrhu práce právě soudci (referentovi), který rozhodoval i v předcházejícím (odkazovaném) případě, jakož i do stejného soudního oddělení, které ve věci naposledy rozhodovalo (tj. senátu v totožném složení). Daná námitka žalovaného je proto zjevně nepřípadná.
25. Vzhledem k veškerým dříve učiněným závěrům tak soud žalobou napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. S ohledem na to, že předmětnou vadou řízení bylo stíženo i rozhodnutí povinného subjektu, přičemž je třeba řádně a v úplnosti odůvodnit rozhodnutí o žádosti žalobce, soud přistoupil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také ke zrušení tohoto rozhodnutí. V něm budou povinný subjekt a žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázáni právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

26. V souvislosti s tím, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, se soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce stran možnosti částečného poskytnutí informací ve vztahu k jím konkrétně uvedeným listinám (dokumentům) – tj. k úřednímu záznamu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 1 ZT 121/2021-41a, a obalu dozorového spisu s vyznačením všech písemností a úkonů ve věci, neboť by to bylo za dané situace naprosto předčasným.
27. Podle § 16 odst. 6 informačního zákona při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
28. Podle citovaného ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace neexistují, neboť žalovaný ani povinný subjekt nepostupovali při vyřízení předmětné žádosti žalobce zákonným způsobem. Soud proto aktuálně nemohl nařídít poskytnutí informace dle § 16 odst. 6 věty druhé informačního zákona.
29. Jelikož měl žalobce v řešeném případě plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu], a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Soud naproti tomu žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v podané replice, neboť jej nepovažuje za účelně vynaložený, když žalobce v replice prakticky toliko setrval na již dříve uplatněné žalobní argumentaci, přičemž dále (obsáhle) popsal výsledky instančního dohledu žalovaného ve smyslu zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, jak bylo ostatně vyloženo už shora, což ale přímo nesouviselo s předmětem daného řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. července 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu